

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.293 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 10 mei 2005 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 27 september 2005 dienen verzoekers beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 november 2005 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 19 februari 2008 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming.

Tegen deze beslissing van 19 februari 2008 dienen verzoekers op 7 maart 2008 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 5 juni 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2008 en 5 maart 2008 wordt de aanvraag aangevuld.

Op 13 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Tegen deze beslissing van 13 augustus 2008 stellen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arresten met nrs. 17.047 en 17.048 van 10 oktober 2008 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van subsidiaire bescherming.

Op 13 oktober 2008 wordt de beslissing van 13 augustus 2008 ingetrokken.

Op 14 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Op 10.05.2005 vroegen betrokkenen asiel aan. Hun aanvraag werd op 09.11.2005 ‘ontvankelijk’ verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (=CGVS) en werd tevens door het CGVS ten gronde onderzocht. Op 20.02.2008 nam het CGVS een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’, aan hen betekend op 21.02.2008. Op 07.03.2008 tekenden betrokkenen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is thans hangende.

Het feit dat betrokkenen op zeer extensieve wijze blijk hebben gegeven van hun intentie om hun leven in België vorm te geven, dat zij een inburgeringscontract afgesloten hebben, dat zij cursussen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden, dat zij een loopbaanoriëntatie volgden, dat zij ingeschreven zijn als werkzoekenden bij de VDAB, dat verzoekster deelneemt aan de door de VDAB aangeboden trajectbegeleiding, dat zij vrijwilligerswerk doet bij het Huis van het Nederlands en dat zij dus voluit deelnemen aan het maatschappelijke leven in hun leefomgeving -is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkenen na een verblijf van iets meer dan 3 jaar in een land de taal spreken en dat zij hun tijd in

België zo goed mogelijk trachten te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van hun asielaanvraag.

Wat betreft de verwijzing naar de duur van asielprocedure dient opgemerkt te worden dat dit element al werd ingeroepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen; dit element werd beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Dit element werd aanvaard. Verzoekers herhalen dit argument in de gegrondheidsfase doch zonder concreet aan te tonen waarom dit een grond zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. De duur van de asielprocedure geeft immers niet automatisch recht op een verblijf.

Ook het feit dat hun kinderen hier school lopen vormt geen grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien zijn de 2 kinderen nog géén zes jaar en zijn zij bijgevolg nog niet schoolplichtig in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Op 22 oktober 2008 krijgen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers beweren op 14 november 2008 een administratief cassatieberoep ingesteld te hebben bij de Raad van State tegen de arresten van 10 oktober 2008.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van het (materieel) motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, *“doordat de bestreden beslissing rekening houdt noch met de door verzoekers voortgebrachte elementen, noch met de eigen richtlijnen en praktijk, terwijl een overheid bij het nemen van haar beslissingen rekening dient te houden met alle elementen die relevant kunnen zijn”*.

In een eerste onderdeel van het enig middel stellen verzoekers dat ze de onredelijk lange duur van (één fase) van de asielprocedure als argument voor de gegrondheid hebben aangevoerd. Verzoekers stellen dat het argument er in essentie op neerkwam dat het onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers al een onredelijk lange tijd in beslag had genomen. Zij zijn van mening dat derhalve de ratio die ten grondslag lag aan de instructies van de minister nopens de regularisatie van personen met een langdurige asielprocedure, ook aanwezig was in het geval van verzoekers: indien niet door de totale duur van de asielprocedure, dan toch door de lange duur van één fase van die asielprocedure. Verzoekers wijzen erop dat zij in hun aanvraag verduidelijkten dat de kwestie van de onredelijk lange duur van (één fase van) de asielprocedure behoorde te worden beoordeeld in het onderzoek zowel naar de ontvankelijkheid als de gegrondheid.

In een tweede onderdeel van het enig middel stellen verzoekers dat de thans bestreden beslissing er onmiddellijk kwam na de intrekking van de eerste beslissing van 13 augustus 2008 waarvan zij de motivering bekritiseerden in hun annulatieberoep van 6 oktober 2008. De beslissing van 13 augustus 2008 hield voor dat er een keuze moest worden gemaakt tussen ontvankelijkheids- en gegrondheidsargumenten, zodat hetzelfde argument niet in beide onderzoeken kon worden betrokken (en meer nog, dat het niet maken van die keuze leidde tot de ongegrondheid van de aanvraag). Verzoekers wijzen erop dat aangaande voornoemde kwestie in de thans bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd:

“Wat betreft de verwijzing naar de duur van asielprocedure dient opgemerkt te worden dat dit element al werd ingeroepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in

België in te dienen; dit element werd beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Dit element werd aanvaard. Verzoekers herhalen dit argument in de gegrondheidsfase doch zonder concreet aan te tonen waarom dit een grond zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. De duur van de asielprocedure geeft immers niet automatisch recht op een verblijf.”

Verzoekers zijn dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing van 14 oktober 2008 de materiële motiveringsplicht op verschillende wijzen schendt.

- Ten eerste stellen verzoekers dat de argumentatie van de beslissing van 13 augustus 2008 in de motivering van de thans bestreden beslissing minstens gedeeltelijk gerecycleerd is. Verzoekers stellen dat wederom veel aandacht wordt besteed aan het feit dat verzoekers hetzelfde argument zowel inzake ontvankelijkheid als gegrondheid van hun aanvraag invoeren. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de minister motiveert dat hij het argument van verzoekers in de ontvankelijkheidsfase heeft beoordeeld en aanvaard en het dus eens is met verzoekers dat hun asielprocedure te lang heeft geduurd en dus aan verzoekers toegelaten is om hun aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit België. Verzoekers stellen verder dat het argument inzake de duur van de asielprocedure echter niet bij het gegrondheidsonderzoek betrokken is. Verzoekers menen dat een *passer-partout* afwijzingsformule wordt gebruikt, volgens dewelke niet concreet zou zijn aangetoond wat juist de impact van de te lange duur van de asielprocedure zou zijn op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en waarbij de vraag gesteld kan worden of aan de bestreden beslissing wel enig onderzoek is vooraf gegaan, dan wel of de gemachtigde van de minister de reeds op 13 augustus 2008 genomen beslissing heeft voorzien van enige opsmuk in de vorm van louter formele motivering. Verzoekers menen dat het uitgebreid stilstaan bij de plaats van het argument in het ‘verzoekschrift’ (waarschijnlijk doelen verzoekers hier op de ‘bestreden beslissing’) laat uitschijnen dat dezelfde ambtenaar een verantwoording heeft trachten te zoeken voor de eerder genomen beslissing die onhoudbaar was gebleken. Verzoekers stellen dat de materiële motiveringsplicht vereist dat het bestuur tot een bepaalde beslissing komt op grond van een geheel van in rechte en in feite aanvaardbare motieven en dat de omstandigheid dat men al een beslissing had genomen, maar daarmee niet zo graag voor de Raad wilde verschijnen, zulk motief niet uitmaakt. Ze menen tenslotte dat het nemen van een nieuwe beslissing veronderstelt dat overgegaan wordt tot een nieuw onderzoek, wat voor het –cruciale– argument inzake de duur van de asielprocedure het geval niet lijkt te zijn geweest.

- Ten tweede stellen verzoekers dat de stelling van de gemachtigde van de minister als zou de duur van de asielprocedure geen recht geven op een verblijf geen aanvaardbaar motief is omdat er abstractie gemaakt wordt van de eigen door de Dienst Vreemdelingenzaken gehanteerde criteria voor de beoordeling van regularisatieaanvragen. Verzoekers vervolgen dat de instructies die de minister terzake heeft verstrekt voldoende bekend zijn (door publicatie en door commentaren die hierover verschenen zijn), enige nuanceringen kennen ten gevolge van overlegmomenten tussen vertegenwoordigers van de Dienst Vreemdelingenzaken en van vluchtelingenorganisaties, en zoals gesteld door de Raad van State in zijn arrest nr. 157.452, consequent toegepast moeten worden. Verzoekers menen dat doen alsof er geen criteria gehanteerd worden voor de behandeling van regularisatieaanvragers, de waarheid geweld aandoen is, evenals dat het in de motivering schrijven van een beslissing dat de te lange duur van een asielprocedure geen aanleiding geeft tot een recht van verblijf, een schending vormt van de materiële motiveringsplicht gezien het motief feitelijk onjuist is. Daarom ook menen verzoekers niet gehouden te zijn *expressis verbis* “concreet aan te tonen waarom dit een grond zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging” gezien het een vaststaand gegeven is dat een te lange asielprocedure een grond vormt tot regularisatie. De bijkomende voorwaarden die in de toelichting verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf staan zijn geen gevaar voor de openbare orde uit te maken en bewijzen dat men geïntegreerd is. Het eerste kan niet door verzoekers zelf worden aangetoond maar kan door de Dienst Vreemdelingenzaken ingeroepen worden als contra-indicatie voor het toekennen van verblijf (in casu verklaren verzoekers zich nooit aan enig bedoeld feit schuldig te hebben gemaakt) en het bewijs van

integratie werd op overvloedige wijze door verzoekers geleverd en wordt trouwens niet betwist in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers stellen tenslotte dat nu de gemachtigde van de minister zelf stelt dat de asielprocedure van verzoekers te lang heeft geduurd, het dan ook totaal onaanvaardbaar is dat hij daaruit geen gevolgen trekt voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf en dat bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht vaststaat.

- Ten derde voeren verzoekers aan dat niet met zekerheid uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister het argument dat verzoekers laten gelden inzake de duur van hun asielprocedure, correct heeft begrepen. Verzoekers hebben immers een parallel getrokken tussen hun situatie en de situatie die de minister voor ogen had toen hij zijn instructies terzake verstrekke. Voor de minister is er sprake van een langdurige asielprocedure die onder bepaalde voorwaarden (welke vervuld zijn in hoofde van verzoekers) aanleiding geeft tot een recht op een machtiging van verblijf, wanneer de ganse procedure minstens 4 jaar heeft geduurd (of minstens 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen), waarbij verzoekers hebben gesteld dat hun situatie ook op dezelfde manier dient behandeld te worden, niet wegens de totale duur van de asielprocedure, maar omwille van de onredelijke lange duur van één fase van die asielprocedure, namelijk de gegrondheidsfase voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die op het moment van indienen van het verzoekschrift reeds meer dan anderhalf jaar geduurd heeft en in totaal 2 jaar en 3 maanden in beslag heeft genomen. Verzoekers menen dat hierop in de bestreden beslissing helemaal niet wordt geantwoord ofwel omdat de gemachtigde van de minister meergenoemd argument van verzoekers inzake gelijkstelling van beide situaties aanvaard heeft, ook wat de gegrondheid betreft, maar dat hij meende dat dit zonder invloed was op de gegrondheid van de regularisatieaanvraag, ofwel omdat de gemachtigde van de minister het argument van verzoekers inderdaad niet heeft begrepen. In het eerste geval stellen verzoekers dat er een inbreuk is op de materiële motiveringsplicht, in het tweede geval zouden zowel het materiële motiveringsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn. Zij stellen dat niet lezen wat er in een verzoekschrift (bedoeld wordt 'aanvraag') staat, dan wel niet begrijpen wat er in staat, immers altijd onzorgvuldig is, en er niet op antwoorden een gebrekkig motiveren is.

In de repliekmemoirie antwoorden verzoekers op een eerste argument in de nota met opmerkingen met betrekking tot het uitzonderingskarakter van het (oude) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Een aanvraag op basis van deze wetsbepaling zou volgens verwerende partij restrictief beoordeeld moeten worden, waarbij deze restrictieve beoordeling ook zou gelden voor het gegrondheidsonderzoek. Verzoekers stellen dat dit onjuist is: (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet bevatte enkel een bijzondere procedurereguleer in zake de plaats van indiening van een verzoek tot machtiging van verblijf, dus inzake de ontvankelijkheid van zulk verzoek. De beperking tot "*buitengewone omstandigheden*" is dus niet van toepassing op de al dan niet gegrondheid van verzoeken tot machtiging van verblijf. Verzoekers stellen dat *in casu* de regularisatieaanvraag van verzoekers ontvankelijk werd verklaard en er bij het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag geen wettelijk voorschrift bestond om te toetsen aan het criterium van de "*buitengewone omstandigheden*". Verzoekers menen dat nu verwerende partij het toetsen van de gegrondheid aan het criterium van buitengewone omstandigheden in haar nota met opmerkingen poneert, dient te worden besloten dat deze opvatting ook heeft voorgelegen bij het nemen van de bestreden beslissing gezien beiden uitgaan van dezelfde instantie, namelijk de minister van Migratie- en asielbeleid, en dus een bijkomende schending van het materieel motiveringsbeginsel vormen. Verzoekers menen bovendien dat dit eveneens een schending van (oud) artikel 9 van de Vreemdelingenwet uitmaakt maar gezien deze echter uit de nota met opmerkingen blijkt, hadden de verzoekers hier geen kennis van bij het indienen van het inleidend verzoekschrift, en konden zij de schending dus niet *ab initio* opwerpen, terwijl deze schending in de repliekmemoirie

opwerpen procedureel niet voorzien lijkt (in tegenstelling tot wat geval is bij de Raad van State).

Verzoekers repliceren eveneens op een tweede argument opgeworpen in de nota met opmerkingen, namelijk het argument dat de overwegingen in de bestreden beslissing verzoekers toelaten te achterhalen om welke redenen hun aanvraag ongegrond werd geacht. Verzoekers stellen dan ook dat ze de schending van de formele motiveringsplicht niet opgeworpen hebben doch wel de schending van de materiële motiveringsplicht zoals blijkt uit het enig middel in het inleidend verzoekschrift. Verzoekers stellen dat het verweer aangaande de formele motiveringplicht in de nota met opmerkingen dan ook niet ter zake is.

In hun repliekmemoirie wijzen verzoekers ook op een derde argument, aangevoerd door de verwerende partij in hun nota met opmerkingen, waarbij geduid wordt op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de draagwijdte van een annulatieberoep. Verzoekers stellen zich bewust te zijn van de beperkingen van de wettigheidstoetsing en vervolgen dat het binnen deze perken is dat zij de Raad wil vragen om de schending van de in de aanhef van het middel genoemde beginselen vast te stellen. Verzoekers herhalen dat ze verwezen hebben naar arrest nr. 157.452 van de Raad van State, dat de voorgewende onwetendheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de eigen regularisatiecriteria veroordeelt als een institutionalisering van willekeur, en tot annulatie besluit. Zij herhalen nogmaals dat men niet uit het oog mag verliezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigt dat het argument inzake de onredelijk lange duur van de asielprocedure werd aanvaard, voor wat betreft de ontvankelijkheid, maar nalaat om daar de logische consequentie uit te trekken voor wat betreft de gegrondheid van de regularisatieaanvraag.

Verzoekers repliceren op een vierde argument dat betrekking heeft op het illegale verblijf van verzoekers. Zij vragen zich af om welk illegaal verblijf het dan wel mag gaan. Verzoekers wijzen erop dat zij een asielaanvraag hebben ingediend die ontvankelijk werd verklaard door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en dat zij na de afwijzende beslissing ten gronde hun zaak hebben voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht, die een arrest heeft gevelde op 10 oktober 2008. Dat zij en hun kinderen al die tijd gerechtigd waren in België te verblijven. Dat aldus de stelling van de verwerende partij als zou het gaan om illegaal verblijf compleet onhoudbaar is. Verzoekers wijzen er ook nog op dat in de nota met opmerkingen wordt geciteerd uit het arrest nr. 1613 van de Raad, echter zonder relevantie voor de zaak van verzoekers: het ging bij verzoekers niet, zelfs niet gedeeltelijk, om illegaal verblijf.

Verzoekers repliceren ten slotte nog op een vijfde argument opgeworpen in de nota met opmerkingen, met name het argument dat stelt dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar de criteria voor regularisatie en de overlegmomenten, nu een dergelijke verklaring uiteraard geen bron van recht uitmaakt, hetgeen dan niet door de Raad in het kader van het annulatiecontentieux zou kunnen worden beoordeeld. Verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij daarmee een parallel trekt met de rechtspraak van de Raad inzake de impact van het regeerakkoord op de beoordeling van de regularisatieaanvragen. Verzoekers poneren dat de parallel echter niet opgaat, en wel om de reden aangegeven in het door de verwerende partij geciteerde arrest nr. 13.773: het regeerakkoord betreft politieke intenties die nog in reglementaire bepalingen dienen te worden gegoten alvorens van kracht te worden. Verzoekers wijzen erop dat de criteria voor regularisatie van langdurige asielprocedures de thans geldende praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen (deze instructies vormen parareglementaire bepalingen die voor de administratie bindend zijn), daarbij verwijzend naar het arrest nr. 157.452 van de Raad van State dat het bestaan van deze instructies vaststelt en de ongefundeerde niet-toepassing ervan veroordeelt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het regularisatiebeleid inzake langdurige asielprocedure werd nader geëxpliciteerd in een *“toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, zoals door verzoekers bijgevoegd aan hun inleidend verzoekschrift, die opgesteld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gepubliceerd is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum. Het Vlaams Minderhedencentrum stelt dat deze tekst gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006. De Raad stelt vast dat deze tekst niet meer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken staat. Op de terechtzitting van 13 februari 2009 werd aan de verwerende partij gevraagd of de Dienst Vreemdelingenzaken deze “toelichting” nog steeds toepast. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat deze toelichting nog steeds toegepast wordt voor hangende aanvragen die ingediend werden op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

In deze toelichting wordt vermeld dat drie specifieke ‘humanitaire’ situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf aan een vreemdeling in toepassing van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Eén van de drie specifieke ‘humanitaire’ situatie betreft de onredelijke duur van de asielprocedure. De gestelde voorwaarden dienaangaande zijn, zoals in de toelichting vermeld:

- onredelijke lange asielprocedure (3 of 4 jaar)
- geen enkel feit dat in strijd is met de openbare orde of de nationale veiligheid
- bewijzen dat men geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

Samen met de verzoekers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de verwijzing naar de duur van de asielprocedure beoordeeld werd in de ontvankelijkheidsfase en werd aanvaard. De verwerende partij erkent aldus in de bestreden beslissing dat de asielprocedure van verzoekers te lang heeft geduurd en dat het dus aan verzoekers toegelaten is om hun aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit België.

In het tweede onderdeel, in een tweede paragraaf, zoals reeds uiteengezet, stellen verzoekers dat de stelling van de gemachtigde van de minister als zou de duur van de asielprocedure geen recht geven op een verblijf geen aanvaardbaar motief is omdat er abstractie gemaakt wordt van de eigen door de Dienst Vreemdelingenzaken gehanteerde criteria voor de beoordeling van regularisatieaanvragen. Verzoekers vervolgen dat de instructies die de minister terzake heeft verstrekt voldoende bekend zijn (door publicatie en door commentaren die hierover verschenen zijn), enige nuanceringen kennen ten gevolge van overlegmomenten tussen vertegenwoordigers van de Dienst Vreemdelingenzaken en van vluchtelingenorganisaties, en zoals gesteld door de Raad van State in zijn arrest nr. 157.452, consequent toegepast moeten worden. Verzoekers menen dat doen alsof er geen criteria gehanteerd worden voor de behandeling van regularisatieaanvragers, de waarheid geweld aandoen is evenals dat het in de motivering schrijven van een beslissing dat de te lange duur van een asielprocedure geen aanleiding geeft tot een recht van verblijf, een schending vormt van de materiële motiveringsplicht gezien het motief feitelijk onjuist is. Daarom ook menen verzoekers niet gehouden te zijn *expressis verbis* “concreet aan te tonen waarom dit een grond zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging” gezien het een vaststaand gegeven is dat een te lange asielprocedure een grond vormt tot regularisatie.

De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze toelichtingsnota slechts beschouwd worden als een commentaar op artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de toelichting in casu zeer gedetailleerd is zodat de verwerende partij, bij afwijking ervan, gehouden is tot een ruimere motivering.

Gezien verzoekers prima facie aan de voorwaarden voldeden, nu, zoals verzoekers terecht stelden, de langdurige asielprocedure werd aanvaard, er bewijzen van integratie voorlagen waarbij de integratie ook niet wordt ontkend door de verwerende partij in de bestreden beslissing en de verwerende partij zelf geen feiten van openbare orde tegengeworpen hebben, volstond de verwerende partij niet met de beperkte motivering: *Verzoekers herhalen dit argument in de gegrondheidsfase doch zonder concreet aan te tonen waarom dit een grond zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. De duur van de asielprocedure geeft immers niet automatisch recht op een verblijf.*

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X en X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.